

Femme fatale

L'escàndol de l'Esther Grau va ser notícia a alguns diaris a principis del segle XX, un fet que tothom pot comprovar a qualsevol hemeroteca. D'haver succeït a l'actualitat, segurament s'haguessin arribat a difondre els detalls del cas, però cal comprendre que els mitjans d'informació d'aquella època eren diferents dels actuals, raó per la qual la notícia va passar pràcticament desapercibuda.

La seva història és un cas insòlit en el que l'afició per les matemàtiques va tenir un paper contraproductiu. Molts van ser els qui després del judici van criticar les decisions d'aquells que havien format part de l'educació de l'Esther, i fins i tot va haver gent que va culpar les matemàtiques d'haver corromput aquella jove. Si hi reflexionem, ens adonarem que la maldat no neix del coneixement sinó de la manera d'emprar-lo.

Des de petita, l'Esther havia tingut una especial admiració pels nombres. Les seves capacitats de càlcul mental havien sorprès als mestres ja a la primària, un fet que va anar augmentant a mesura que passava de curs. Li agradava sumar els números de les cases del carrer, multiplicar-ho pels de les línies de busos que passaven, elevar el resultat al nombre de cotxes que esperaven que el semàfor es posés verd...

La seva mare, al principi orgullosa del do de la seva filla, va començar a preocupar-se per la seva salut mental quan allò que semblava un prodigi va convertir-se en una obsessió. Van acabar portant-la al psicòleg el dia que, en ple atac de ràbia, va esgarrapar a una professora que mai ordenava els llapis amb una raó numèrica. La doctora va diagnosticar-li apofènia, el que volia dir que l'Esther trobava patrons de relació entre successos independents. En el seu cas concret, donava importància als resultats d'operacions matemàtiques en tot tipus de situació i decisió de la vida real, encara que hi fossin totalment irrellevants.

Amb l'arribada de l'Esther al institut, els pares van demanar que la nena pogués deixar d'assistir a les classes de matemàtiques per la seva salut, però el centre va considerar que l'aprenentatge d'aquesta assignatura era bàsic i no podia ser elidit. La noia, que cada cop aprenia més conceptes, va quedar absolutament fascinada quan van ensenyar-la a resoldre equacions de segon grau. El que la indignava profundament era que els exemples que feia a classe sempre tinguessin solucions enteres, ja que sabia que allò era un fet molt poc probable dintre del ventall de possibilitats. Per això, amb el pas dels anys, la seva apofènia la va dur a una obsessió contra les equacions de segon grau (o grau superior) que tinguessin solucions enteres.

Als divuit anys va començar a estudiar Filosofia i Lletres a la Universitat. La decisió va ser imposada pels seus pares, que la volien mantenir al marge dels nombres tan com poguessin per molt que ella gaudia qualsevol tipus de problema matemàtic. A la facultat va conèixer el Isaac, el noi que va canviar per sempre la vida de l'Esther.

En un primer moment semblava que ambdós congeniaven de meravella, i per aquesta raó havien quedat ja un parell de dies. En la seva tercera cita van decidir anar al cinema, convidava ell. A l'hora de pagar, va treure el carnet d'estudiant per tenir el pertanyent descompte, i va ser en aquell moment que es va sentenciar el fracàs de la relació.

L'Esther va quedar molt xocada quan va llegir la data de naixement del Isaac. Com el lector deu imaginar, no va ser una qüestió de creure en la incompatibilitat d'horòscops o d'adonar-se d'una gran diferència d'edats entre els dos sinó única i exclusivament una conseqüència de la seva apofènia. Tres de desembre del mil nou-cents dotze. Aquesta data va activar instantàniament les seves capacitats de càlcul:

$$03/12/12 \rightarrow 3x^2 + 12x + 12$$

$$x = \frac{-b \pm \sqrt{b^2 - 4 \cdot a \cdot c}}{2 \cdot a} \quad x = \frac{-12 \pm \sqrt{12^2 - 4 \cdot 3 \cdot 12}}{2 \cdot 4}$$

$$x = -2$$

Efectivament, la seva mania per les equacions amb solucions enteres va ressorgir en aquell precís instant. Després d'aquest càlcul no va poder tornar a mirar-lo amb els mateixos ulls. Va passar a veure en cadascun dels seus gestos una excusa per odiar-lo més: la manera amb la qual agafava les crispetes, la mania de tocar-li impulsivament l'espatlla cada cop que volia dir-li alguna cosa i també la maleïda falca del "¿si?" que repetia al final de cada frase... tot acompanyat de la nauseabunda manera amb la que mastegava el xiclet.

Aquell dia al cinema ho va arribar a passar francament malament. No va importar-li no poder estar atenta a la pel·lícula, ja que des d'un principi li havia semblat una altra pedanteria d'algun director massa complex per ella. Al sortir li va donar la raó a tots els elogis que ell va dedicar al film per tal que callés. La va portar a un local bohemí on ell va demanar un te de nom indesxifrabable mentre que ella va respondre demanant una simple Mirinda. La conversa la va posar encara més nerviosa ja que ell no

parava d'intentar fer-se destacar parlant de les tendències més modernes en tots els àmbits de l'art. Tot i així, el que més nerviosa la posava no era l'esnobisme del seu company sinó aquella condemnada data de naixement, que formava una equació de segon grau amb una solució entera.

Quan ell va proposar marxar d'aquell lloc, ella ja havia pres la decisió. Va demanar-li seductorament que l'acompanyés a casa; per molt intel·lectual que intentés ser, sabia que no rebutjaria l'oportunitat de magrejar-se amb una noia com ella. Només va haver d'aparentar perdre's per portar-lo a un cul de sac on a aquelles hores i entre setmana sabia que no passaria ningú. Allà el va estrangular. Havia analitzat la força que necessitaria per fer-ho, i donada la pobre complexió de la víctima, tan sols va haver d'esperar un moment en que semblava distret. Va actuar pel seu benestar, sabent que un cop mort no hauria de tornar a pensar en aquella equació. Ella era una noia llesta, i per això sabia que tot i l'aparent bogeria del seu acte no s'havia de preocupar pels cors delators com el del conte de Poe.

Seria absurd dir que aquell fet no va tenir importància en la seva vida (ja que és cert que es va veure obligada a deixar la ciutat per sempre), però mai va arribar a sentir un veritable remordiment de consciència pel crim. Va estar sempre convençuda d'haver actuat correctament, el que la va permetre començar una nova vida en una capital de província del sud. Allà va conèixer al que seria el seu marit: en Sergio, un home afable i humil, la normalitat del qual el feia passar desapercebut en qualsevol lloc, un fet que a ella li encantava. Especialment quan va haver de planejar la seva mort.

Fins al seu casament, ella havia comprovat que ni la data de naixement, ni el número de DNI, ni fins i tot la direcció del pis que havien començat a pagar entre els dos tingués cap possibilitat de ser plantejat com una equació amb solucions enteres. En Sergio no coneixia la peculiaritat de la seva dona, i ella havia preferit no explicar-li de moment per por a que fugís per cames. Això sí, l'havia advertit que intentés no canviar res de les seves vides sense abans consensuar-ho amb ella, especialment si el canvi es podia comptabilitzar numèricament, o en general si afectava d'alguna manera a alguna qüestió matemàtica. Però, evidentment, això és totalment impossible de dur a terme, ja que els nombres i les matemàtiques en general són presents constantment a la nostra vida diària.

Per aquesta raó, no va haver de passar gaire temps fins que un fet va irritar novament l'especial caràcter de l'Esther. La nit de noces, en arribar a casa, un

espectacular cotxe esportiu esperava la parella aparcats davant de l'edifici; era el regal del Isaac. L'Esther va quedar atònita de l'emoció, però no tan com quan va llegir la matrícula, "1452 VTZ", i la seva ment va començar a calcular:

$$1452 \text{ FYO} \rightarrow x^3 + 4x^2 + 5x + 2$$

$$\begin{array}{r|rrrr} -1 & 1 & 4 & 5 & 2 \\ & & -1 & -3 & -2 \\ \hline & 1 & 3 & 2 & \boxed{0} \end{array}$$

$$\begin{array}{r|rrr} -1 & 1 & 3 & 2 \\ & & -1 & -2 \\ \hline & 1 & 2 & \boxed{0} \end{array}$$

$$\begin{array}{r|rr} -2 & 1 & 2 \\ & & -2 \\ \hline & 1 & \boxed{0} \end{array}$$

$$x = -1 \quad \text{ó} \quad x = -2$$

Va intentar dissimular l'angoixa que immediatament aquest càlcul li havia provocat, però va ser incapaç. Amb l'excusa d'estar molt cansada, va demanar al Isaac anar a dormir, encara que en tota la nit no li va ser possible agafar el son. Donava voltes al llit intentant creure que el seu marit era el mateix que el dia abans, que no podia deixar-lo d'estimar (i molt menys odiar-lo d'aquella manera) només per un nombre... però tot va ser en va.

L'albada no va portar la solució als seus problemes, ja que a partir del dia següent la situació va anar encara a pitjor. Va descobrir en la seva parella centenars de detalls que la treien de polleguera. Els sospirs forçats que feia quan arribava cansat de treballar, els *post its* amb recordatoris que deixava sota qualsevol pretext, la mania de besar-la com qui menja cloïsses...

En aquesta ocasió, l'assassinat va tenir lloc de manera molt més improvisada. Ella estava asseguda a l'ordinador del despatx mentre el seu marit devorava televisió al saló, quan aquest últim va començar a riure d'aquella insuportable manera que sempre ho feia. Aquell dia no va poder aguantar-ho més. Li va servir cafè amb una dosi de somnífers i una vegada el va tenir roncant al sofà simplement va ofegar-lo amb un coixí.

Sabia que aquest cop no ho tindria fàcil per fugir i per aquest motiu no es va ni tan sols esforçar a sortir de la ciutat. No es va sorprendre quan, pocs dies més tard, la policia va acudir a l'hostal en el que s'allotjava. Fins i tot va arribar a alegrar-se, ja que començava a estar cansada de l'esmorzar que servien en aquella cofurna.

La seva cel·la no era precisament petita i tampoc es podia queixar en allò referent a la higiene. Va arribar cansada d'interrogatoris i altres formalismes, raó per la qual només entrar va decidir estirar-se una estona. Estava a punt d'adormir-se quan de sobte va sentir que algú arribava. Va aixecar la vista i rere la reixa va veure al guarda de seguretat, que llegia una revista assegut a una cadira. La seva placa d'identificació va cridar-li l'atenció: 13972.

$$15972 \rightarrow x^4 + 5x^3 + 9x^2 + 7x + 2$$

$$\begin{array}{r|rrrrr} & 1 & 5 & 9 & 7 & 2 \\ -2 & & -2 & -6 & -6 & -2 \\ \hline & 1 & 3 & 3 & 1 & 0 \end{array}$$

$$\begin{array}{r|rrrr} & 1 & 3 & 3 & 1 \\ -1 & & -1 & -2 & -1 \\ \hline & 1 & 2 & 1 & 0 \end{array}$$

$$\begin{array}{r|rrr} & 1 & 2 & 1 \\ -1 & & -1 & -1 \\ \hline & 1 & 1 & 0 \end{array}$$

$$\begin{array}{r|rr} & 1 & 1 \\ -1 & & -1 \\ \hline & 1 & 0 \end{array}$$

$$x = -1 \quad \text{ó} \quad x = -2$$

Aquella maleïda placa no la deixaria viure en pau durant els anys de condemna. Tancà els ulls i somrigué, convençuda que tindria temps de sobres per encarregar-se'n.